

SNIPS' AUTOLYSE

(DEEL 13)

FRITS SPOELSTRA

SNIPS' AUTOLYSE

**© Frits Spoelstra
(januari-augustus 2018)**

Websites:

www.snips.nl

www.autolyse.nl

Weblog:

www.snipsautolyse.wordpress.com

Snips' Autolyse (deel 13)

○ Er is geen wereld	—	4
○ Alles begint en eindigt met jouzelf	—	7
○ Iets of niets doen	—	10
○ Wat maakt het uit?	—	13
○ Wat te doen?	—	16
○ Het bordspel	—	19
○ Het gebeuren	—	22
○ Misverstand	—	26
○ Dromen & De Droomstaat	—	28
○ De handeling tot worden	—	30

ER IS GEEN WERELD

Het probleem met verlichting, bevrijding, ontwaken, of hoe je die staat (die geen staat is) ook maar wilt beschrijven, is het geloof een ‘ding’ te zijn (het lichaam) dat iets mist. Het probleem met de zoektocht naar dat schijnbare ‘gemis’ is dat iedereen al verlicht, vrij of wakker is. Dat wat je zoekt ben je al, dus waarnaar ben je dan nog op zoek?

De vraag die je jezelf zou moeten stellen is eerder: wat ben ik dan? Omdat we onszelf als lichaam zien en geloven dat we dat lichaam zijn, zien we vrijwel alles als vorm. Gevolg is dat, wanneer er duidelijke directe aanwijzingen deze Droomstaat insijpelen, deze ook worden gezien als ‘figuurlijk’. Dit is, gezien vanuit de ego-denkgeest, een noodzakelijkheid, omdat anders wellicht gezien kan worden dat er nooit een ego-denkgeest heeft bestaan.

In Een Cursus In Wonderen staan drie opmerkingen die zo direct zijn dat de meeste cursisten er iets van gaan maken wat het niet is. Ze zien de opmerkingen als figuurlijk (omdat alles in deze wereld als vorm wordt ervaren) terwijl ze toch echt heel erg direct zeggen wat en hoe het is.

In dit uitzonderlijk dikke boek, dat vol staat met figuurlijke informatie om de aandacht vast te houden van de in vorm

denkende ‘mens’ die we schijnen en geloven te zijn, staan deze drie opmerkingen die simpelweg zeggen wat je moet weten om schijnbaar verlicht, bevrijd of wakker te worden:

1. Er is geen wereld.
2. Ik heb alles wat ik zie alle betekenis gegeven die het voor mij heeft.
3. Ik heb de wereld die ik zie bedacht.

In principe zou je genoeg moeten hebben aan de eerste opmerking. Als je serieus speelt met het idee dat er geen wereld is, hoe lang heb je dan nodig om te realiseren dat alles wat je nu ervaart, wat een inherent onderdeel is van die niet bestaande wereld, ook niet bestaat? Inclusief jouw lichamelijke schijnbare zelf!!

Voor de ego-denkgeest is dit inzicht onacceptabel, omdat die ego-denkgeest alleen in deze (niet bestaande) wereld bestaat, dus maakt het er iets van dat ‘figuurlijk’ gezien moet worden. Maar het is heel direct en heel serieus. Er is geen wereld en jij geeft alles alle betekenis die het voor jou heeft, en dit laat jou zien dat jij jouw wereld alleen maar hebt bedacht.

Er is geen wereld, en de wereld die jij ziet heb jij bedacht, dus jij, in de vorm van dat schijnbare lichaam dat in jouw bedachte maar niet bestaande wereld bestaat, bestaat ook niet in die vorm; ook jij als lichaam bent bedacht door jou, dus jij bent niet dat

lichaam. Je hoeft niet gestudeerd te hebben om de simpele logica te begrijpen, je hoeft er alleen maar serieus naar te kijken en te zien dat het logischerwijs niet anders kan zijn.

Als je even het misplaatste idee loslaat dat jij dat lichaam bent dan is het zo fucking simpel en duidelijk dat jij nu verlicht of bevrijd of wakker bent, omdat je dat nooit niet bent geweest. Er is geen wereld en er is nooit een wereld geweest, dus jij die dit allemaal bedenkt bent dat waarin dit verschijnt; en jij bent altijd dat geweest en zal altijd dat zijn; en dat is wat jij werkelijk bent.

Jij bent niet de verschijning in dat, jij bent dat waarin alles verschijnt. En, nogmaals, dat is niet een lichaam in deze wereld, want er is geen wereld en dus kan er geen lichaam zijn. Dat is geen vorm, dat is niet iets of een ‘ding’. Het enige wat vorm ziet is de ego-denkgeest en de enige plek waar de ego-denkgeest bestaat is in deze wereld... maar... ER IS GEEN WERELD!

Zie je hoe simpel het is? Het enige wat je tegenhoudt om dit te ‘zien’ is het geloof dat jij dat lichaam bent en de angst om dat te verliezen. Met andere woorden, de angst om niet meer te bestaan. Die angst is ongegrond, omdat jij het enige bent dat bestaat en jij nooit niet hebt bestaan en nooit niet zal bestaan... alleen niet in de vorm van een lichaam.

Jij bent dat waarin alles schijnbaar verschijnt en het lichaam dat je gelooft te zijn is een verschijning in dat wat jij bent en jij geeft dat allemaal — alles! — alle betekenis die het schijnbaar heeft.

ALLES BEGINT EN EINDIGT MET JOUZELF

Er is niemand anders dan jijzelf en het verhaal van ‘leven op aarde in een universum’ eindigt wanneer jijzelf de laatste adem uitblaast; ook al zal jijzelf dat moment niet werkelijk meemaken. Je geboorte is je verteld door anderen die schijnbaar al langer leven dan jijzelf, en dat je sterft heb je aangenomen, aangezien er schijnbaar mensen om je heen sterven. In werkelijkheid was er niets voor jou en zal er na jou niets zijn.

Alles wat je ervaart tijdens dit schijnbare leven zijn verhalen die je voor waar aanneemt, die verhalen worden onderbouwd met een schijnbaar verleden en een schijnbare toekomst van jezelf en los van jouzelf. De slag bij Waterloo, de eerste en tweede wereldoorlog, alles wat schijnbaar gebeurd is vóórdat jij werd geboren, zijn verhalen die je zijn verteld binnen het verhaal dat jij jezelf vertelt. In feit vertel jijzelf jezelf die verhalen en maak jijzelf jezelf wijs dat ze waar zijn.

Met al die verhalen wordt ‘bewezen’ dat er al leven op aarde was voordat je werd geboren en dat er leven op aarde zal zijn nadat jij sterft, maar wanneer jezelf vanuit je eigen ervaring probeert te bewijzen dat dit zo is, gaat je dat niet lukken. Los van de verhalen die je verteld worden, los van de fysieke bewijzen die je aangeleverd worden en voor waar aanneemt, is

er geen enkel bewijs dat er vroeger, voordat jijzelf bestond, ooit iets is gebeurd.

Dit, wat jij ‘leven op aarde’ noemt, is dromen, en dit dromen is begonnen op het moment dat jijzelf bewust werd van het gedroomde en zal letterlijk absoluut eindigen wanneer jijzelf niet meer bewust bent van het gedroomde. Het dromen stopt wanneer jijzelf, in de vorm van dit schijnbare (eveneens gedroomde) lichaam, stopt.

Voor de meeste mensen is dit moeilijk te behappen, maar de complete creatie van dit leven op aarde in dit universum begint en eindigt met jouzelf. Met andere woorden, voor jouzelf was er niets en na jouzelf zal er niets meer zijn, omdat er — in absolute waarheid, of de werkelijke realiteit, of hoe je het ook wilt noemen — nooit iets is gebeurd. Alles — elke gebeurtenis, ieder personage, alle dingen, dieren, planten en mensen — verschijnt in jou, inclusief jijzelf als lichaam-geest-verschijning.

Dit, wat jijzelf als jouzelf ervaart, is dromen en als jij dit ervaart, dan ben jijzelf dat dromen. Van Oerknal tot Apocalyps en alles wat daar tussenin schijnbaar heeft plaatsgevonden, begint en eindigt met jouzelf. Voor jouzelf was er niets en na jouzelf zal er niets zijn, omdat jijzelf niet werkelijk bent en er nooit iets is geweest of is gebeurd. Alles wat je ziet en ervaart vindt schijnbaar plaats in jouzelf binnen het dromen, van prachtige zonsondergang tot aan de beelden van stervende kinderen in Afrika.

Er is geen wereld! Er is alleen maar dromen en jijzelf bent dat dromen en dat dromen eindigt wanneer jijzelf eindigt.

Ik weet dat dit compleet gestoord klinkt, maar het is het enige dat, voor mij, alles verklaart. Tijdens het dromen (en dit is alleen maar dromen) bestaat dit alles puur en alleen omdat ik hier schijnbaar ben. Voor mij was er niets en na mij zal er niets zijn. Ik ben nu hier het enige dat is en ik zal het enige zijn dat er — schijnbaar, maar niet echt — ooit is geweest.

IETS OF NIETS DOEN

Alles wat je doet heeft als enig doel te bewijzen dat jij hier nu werkelijk bent. Dat het niet waar is dat je hier bent, doet er niet toe, omdat, zolang je hier schijnbaar bent, jij niet niets kunt doen en alleen bezig kunt zijn met bewijzen dat je hier bent; ook al is dat niet waar. Zelfs wanneer je niets doet doe je iets, namelijk “niets”. Er is geen uitweg, je bent letterlijk “fucked!” tot het moment waarop je lichaam schijnbaar sterft.

Tot zover het goede nieuws.

De paradox waar je mee te maken hebt (en ik gebruik de “je” vorm niet om jou aan te spreken, maar om aan te geven dat dit letterlijk voor iedereen en alles op aarde geldt, zelfs als je gelooft dat dit niet zo is), is dat je niet “niets” kunt doen maar dat je aan de andere kant niet “iets” hoeft te doen omdat jij niet werkelijk iets kunt doen. (De kunst van het in je eigen aarsgat verdwijnen.)

Dit laatste wordt vaak verkeerd uitgelegd als een statement dat je niets kunt of moet doen, maar dat zorgt er alleen maar voor dat je “iets” doet wat je vervolgens veel meer stress oplevert dan gewoon doen wat je al deed. “Je hoeft niets te doen” geeft alleen maar aan dat er geen verplichting is om iets te doen en dat er niets nodig is om te doen, maar als je wilt mag je van-alles-en-nog-wat doen.

Zoals gezegd, het is niet mogelijk om niets te doen, omdat iets doen de functie van het lichaam is dat op die manier wil bewijzen dat het bestaat en hier is. Zolang je dat lichaam schijnbaar animeert, of dat lichaam jou animeert, blijf je iets doen en blijf je dus schijnbaar hier, ook al is dat niet echt zo. Nogmaals: er is geen uitweg! Er is geen vluchtroute en je kunt beslissen om net te doen alsof het niet zo is, maar dat bevestigt slechts dat je gelooft dat het wel zo is. It's a friggin' loop!

Voor de hopelijk onnodige duidelijkheid wil ik even duidelijk stellen dat ergens op een berg gaan zitten “niets doen” ook “iets doen” is. Dan zit je namelijk op een berg niets te doen en daarmee stel je vast en bewijs je dat je hier nu bent als iemand die op een berg zit en niets doet (met de nadruk op “DOET!”, wat al aangeeft dat je BEZIG BENT niets te DOEN). Dus ook dat is geen uitweg en alleen een bevestiging van wat al bekend was: je gelooft, net als alles en iedereen hier op aarde, dat je hier nu op aarde bent en werkelijk bestaat.

De vrijheid van het ontwaken tot- en het absoluut onveranderlijk realiseren van het feit dat je hier niet bent, maar dat dit het schijnbaar wel is en dat er geen uitweg is, zit hem in de realisatie dat je niets hoeft te doen, maar dat je alles mag doen, omdat je de paradox dat er nooit iets is gebeurd en dat alles al is gebeurd kunt zien als geen paradox. Je ziet in dat het geen probleem is dat je, terwijl je weet dat je hier niet bent,

gelooft hier te zijn en middels het doen van van-alles-en-nog-wat probeert te bewijzen dat je hier bent... terwijl dat niet zo is.

Dit laatste, het bewijzen dat je er wel bent terwijl je weet dat je er niet bent, is een futiele actie, maar het is onmogelijk het niet te doen. Je bent nu eenmaal schijnbaar hier en omdat je schijnbaar hier bent zullen je lichaam en je geest altijd iets doen om te bewijzen dat jij hier bent, ook al is dat niet zo. Het is aan jou om vast te stellen hoeveel waarde je eraan toekent en in hoeverre je het wenst te geloven.

Het is mogelijk om te zien dat je eigenlijk niet hier bent, ook al lijkt dat wel zo te zijn, maar zelfs dat verandert niets aan het simpele feit dat je hier schijnbaar bent en schijnbaar van alles doet om te bewijzen dat je hier wel bent. Het is aan jou om die bewijzen wel of niet aan te nemen als bewijs van je bestaan. Met andere woorden, hoe serieus neem jij je eigen bullshit?

WAT MAAKT HET UIT?

Een vraag die mij best wel vaak wordt gesteld is: “Wat maakt het uit of ik wel of niet geloof dat dit leven, deze realiteit, waar of niet waar is?” En soms komt deze vraag in de volgende variatie: “Wat maakt het uit of ik wel of niet geloof dat ik wel of niet dit lichaam en dit personage ben?”

Het lijkt me wel een idee om te kijken of ik die vraag hier kan beantwoorden.

Ik zou natuurlijk een hele lijst kunnen opdreunen van voordelen die zullen ontstaan wanneer je inziet dat dit leven, deze realiteit, niet waar is en dat jij niet dat lichaam en dat personage bent, maar dat zul je ten eerste niet geloven en ten tweede ben jij er niet om die voordelen te ervaren. Bovendien is het niet behulpzaam om van tevoren een idee te hebben van wat je kunt verwachten wanneer je eindelijk een keer je ogen opent.

Dit brengt me meteen bij het korte antwoord op de vraag, en dat is: het maakt niet uit of je wel of niet gelooft dat deze realiteit waar is of niet waar is en het maakt niet uit of je wel of niet gelooft dat je dat lichaam bent. Dat is voornamelijk zo omdat het simpelweg niet uitmaakt wat jij wel of niet gelooft, aangezien dat niets verandert aan hoe het is.

Kort gezegd, als jij gelooft dat deze realiteit wel echt waar is en dat jij wel echt dat lichaam bent, dan verandert dat niets aan het feit dat deze realiteit niet waar is en dat jij niet dat lichaam

bent, en als je gelooft dat deze realiteit niet waar is en jij niet dat lichaam bent, dan verandert dat eveneens niets aan hoe het werkelijk is.

Dus hoe je het ook wendt of keert, het maakt niets uit en er verandert hoe dan ook niets. De vraag die je wellicht zou moeten stellen is of jij de realiteit wilt zien zoals die is of wilt blijven zien zoals je gelooft dat hij is maar in werkelijkheid niet is? Wil je zijn wat je bent of wil je zijn wat jij denkt en gelooft te zijn, terwijl je dat in werkelijkheid niet bent.

Je kunt hierin niet een verkeerde keuze maken, omdat het uiteindelijk niet uitmaakt wat je denkt en wat je gelooft; alles blijft precies zoals het werkelijk is, omdat het niet anders kan zijn dan wat en hoe het werkelijk is, ongeacht wat jij daarvan denkt of over gelooft en ongeacht hoe jij het ervaart. Dus je bent vrij om er voor te kiezen de realiteit te zien zoals die niet is of zoals die wel is, want dat verandert niets aan hoe de realiteit werkelijk is.

Mijn persoonlijke ervaring is dat het allemaal wat makkelijker en beter te behappen wordt wanneer je ziet wat is in plaats van wat niet is. Dit is puur en alleen zo omdat het in stand houden van het geloof in de werkelijkheid van dit leven als realiteit en jouw werkelijkheid als zijnde dat lichaam ontzettend veel energie en moeite kost.

Hoe vermoeiend het is om de illusie in stand te houden, merk je pas wanneer dat geloof is weggefallen en er de ervaring is dat

het schijnbare bestaan in deze schijnbare realiteit geheel vanzelf gaat en absoluut moeiteloos plaatsvindt. Maar nogmaals, voor het geheel van het verhaal en voor 'dat wat is' maakt het werkelijk geen ene fuck uit wat jij wel of niet gelooft.

WAT TE DOEN?

Stel, je gelooft een zoeker te zijn — en als je mij volgt en leest is de kans groot dat je een zoeker bent — en je bent op zoek naar spirituele verlichting-bevrijding-ontwaking — en opnieuw, als je mij volgt en leest is de kans groot dat je zoiets zoekt. Wat moet je dan doen?

Laat ik eerst even duidelijk maken dat, als je een zoeker bent, jij een verslaafde bent die, zoals elke verslaafde, bevrijd wil zijn van het leven en bestaan waarmee hij geconfronteerd wordt. Dat is het slechte nieuws, het goede nieuws is dat je niet de enige bent. Iedereen is verslaafd en of je nou drank, drugs, seks, eten, sport, werk, religie, politiek, entertainment, muziek of een spirituele zoektocht gebruikt om bevrijd te worden van dit leven en dit bestaan, doet er niet toe; iedereen gebruikt iets.

We zijn verslaafd omdat we het leven en het bestaan niet kunnen verdragen (zelfs als we dat niet kunnen toegeven of geloven) en we worden of zijn helemaal gestoord van alles wat ons overkomt en wat op ons afkomt, en daarom gebruiken we een product van onze keuze om de scherpe randjes er af te halen of gewoon even compleet van de wereld te zijn.

Iedereen gebruikt iets en letterlijk niets bevrijdt ons van het leven en het bestaan, omdat elk product waaraan we verslaafd zijn slechts een tijdelijk “verlichting” oplevert. Dus, om terug te keren naar het onderwerp, je spirituele zoektocht levert je

slechts een tijdelijke bevrijding-verlichting-ontwaking op. Er is altijd verder en je gaat op een gegeven moment weer op zoek naar een nieuwe high, je bent hier nooit klaar.

Er zijn een paar simpele stappen om de bovenstaande valkuil te vermijden. Ten eerste ga je kijken naar wat je niet bent. Je persona, je karakter, wat je doet, wat je wilt, wat je voelt — als dat niet is wat jij bent, en je realiseert je dat volledig, dan heb je een idee van wat je wel bent. Je realiseert je dan, als het goed is, dat jij niet werkelijk hier bent maar dat je lichaam een verschijning is in dat wat jij bent.

Wanneer jij je realiseert dat je niet dit lichaam hier bent, maar iets anders, dan is het niet zo ingewikkeld en niet zo'n grote stap om in te zien dat alles wat jou overkomt en er op jou afkomt, jou niet overkomt en niet op jou afkomt. Wanneer deze realisatie er is, dan kun je op een veel relaxter manier omgaan met de wereld om je heen en kun jij je daadwerkelijk bezighouden met wat er hier schijnbaar gaande is.

Vervelend genoeg is dit hier nu op aarde de enige realiteit die je ervaart en meemaakt. Dat wat jij wel bent is geen ervaring, dat is alleen maar. Dit hier, op aarde, in tijd en ruimte, is waar je het mee moet doen. Mijn ervaring is, zelfs als jij je maar gedeeltelijk realiseert dat je niet dit lichaam bent, dat je daadwerkelijk iets wilt gaan doen om het leven en het bestaan hier leuker te maken, want dit leven en dit bestaan verandert niet

vanzelf en gaat niet weg (tenminste niet totdat je lichaam dood gaat).

Wanneer jij je volledig realiseert dat je niet hier bent, zal je inzet om het beter en leuker te maken — voor iedereen! — alleen maar groter worden, aangezien je toch te maken hebt als ‘dat wat je niet bent’ met wat hier schijnbaar gebeurt. Hoe dan ook zal je veel minder destructief te werk gaan bij wat je doet.

Niets doen in- en met deze schijnbare realiteit, “omdat je dit lichaam toch niet bent”, is een vlucht en dus een drug die je gebruikt om bevrijd-verlicht-ontwaakt te worden van- of uit dit leven en dit bestaan. Bovendien is het een duidelijk teken dat jij je nog niet volledig realiseert wat je niet bent en dus geen idee kunt hebben wat je wel bent.

HET BORDSPEL

Stel, we zijn met vrienden en/of familie een bordspel aan het spelen. Voor de duur van dat spel doen we alsof we onze pion op het bordspel zijn. We kunnen winnen of verliezen, we kunnen in de gevangenis terecht komen of failliet gaan, we kunnen het hele spel in leven blijven maar ook halverwege doodgaan (al naar gelang het spel dat we spelen).

Dit leven op aarde is zo'n bordspel en ons lichaam is de pion waarmee wij net doet alsof we dat zijn zolang het spel duurt. We zijn bezig met te spelen dat we ons identificeren met dat lichaam zodat we dit spel hier op aarde kunnen spelen. Het verschil is dat wij tijdens het spelen van het bordspel nooit daadwerkelijk geloven dat wij werkelijk onze pion zijn, dus aan het einde van het spel ruimen we de rommel op en is er in werkelijkheid helemaal niets gebeurd; terwijl we tijdens het spelen van het spel "leven op aarde" wel geloven dat we dat lichaam zijn en dat alles wat tijdens het spel gebeurt ons werkelijk overkomt.

Ergens zijn we vergeten dat we alleen maar spelen alsof we dat lichaam zijn en we weten niet dat we het vergeten zijn, omdat we anders zouden weten wat het was dat we zijn vergeten... en dat is nou net het hele eiereneten van vergeten. Pas wanneer we ons herinneren dat we niet dat lichaam zijn, kunnen we 'zien' dat we het vergeten waren; maar we kunnen dan niet begrijpen of weten waarom we dat ooit waren vergeten

en zelfs niet hoe het in godsnaam mogelijk was om het te vergeten.

Het punt met vergeten is dat het na het vergeten niet anders is dan het was voordat we het vergaten, we zijn alleen maar vergeten dat het is zoals het is en dat houdt in dat het gewoon nog is zoals het is, alleen weten we dat nu even niet. We zijn nooit dat lichaam geweest, ook niet toen we geloofden dat we wel dat lichaam waren. Als jij, bij voorbeeld, nu op dit moment jezelf volledig identificeert met ‘jouw’ lichaam en absoluut gelooft dat jij dat lichaam bent, dan nog zorgt dat er niet voor dat je daadwerkelijk dat lichaam bent, omdat je nooit dat lichaam bent geweest en nooit dat lichaam kunt zijn.

We zijn vergeten dat er een spel wordt gespeeld en vanzelfsprekend zijn we daardoor vergeten dat we niet die pion — dat lichaam — in het spel zijn. Wanneer we ons herinneren dat we niet dat lichaam zijn, dan ‘zien’ we ook dat dit leven het spel is dat gespeeld wordt. Dan ‘zien’ we dat alles wat er gebeurt in dit leven geen enkel effect heeft op wat we werkelijk zijn en dat het niet anders is dan dat bordspel dat we spelen met vrienden en/of familie en we aan het einde van het spel netjes opruimen en dat geen enkel effect heeft gehad op ons leven en wat we werkelijk zijn.

Misschien voor de onnodige duidelijkheid: als jij werkelijk gelooft dat je ‘jouw’ lichaam bent en dus nog steeds bent vergeten dat je dat niet bent, dan ben jij, als lichaam, niet degene

die het spel speelt, want jij, als lichaam, bent de pion waarmee het spel gespeeld wordt. Jij, als lichaam, bent onderdeel van het spel en niet degene die het spel speelt.

HET GEBEUREN

Binnen Nondualisme, Advaita en zeker ook New Age kringen wordt beweerd dat alles gebeurt zoals het gebeurt, van waaruit de gevolgtrekking ontstaat dat er geen vrije wil bestaat en dat wij niets kunnen doen. Vanuit de redenatie dat alles gebeurt zoals het gebeurt is de gevolgtrekking logisch, alleen klopt de redenatie niet, waardoor de gevolgtrekking ongegrond is; met andere woorden, FOUT!

Het is namelijk niet zo dat alles gebeurt zoals het gebeurt, want er gebeurt helemaal niets. Wat hier gaande is — wat ik het leven op aarde in dit universum na de oerknal noem — is iets dat schijnbaar aan het gebeuren is; het is een beweging. Het is niet iets dat ooit begonnen is en dus ooit zal eindigen, het is altijd zo geweest en zal altijd zo zijn; met andere woorden, het zal nooit gebeurd zijn omdat het alleen maar aan het gebeuren is.

Dus: niets gebeurt zoals het gebeurt, maar alles is voortdurend aan het gebeuren. Hieruit volgt automatisch dat, als alles aan het gebeuren is, wij ook aan het gebeuren zijn. Met andere woorden, het gebeuren is niet iets dat ons als losstaande entiteit overkomt maar wij en alles om ons heen zijn een inherent onderdeel van dat gebeuren. Wij zijn en alles is Het Gebeuren.

Dus hoe zit dat dan met die vrije wil en het niets kunnen doen? Ten eerste, dat wat we ‘ik’ noemen, dit personage in dat

lichaam dat we denken te zijn, is hier niet. Dus vanuit die redenatie klopt het dat wij — als dat wat wij werkelijk zijn — geen vrije wil hebben en niets kunnen doen, omdat we hier simpelweg niet zijn. Iets wat hier niet is kan hier geen vrije wil hebben of iets doen.

Maar... en ik herhaal: Maar — en dat is niet zomaar een maar, maar een gigantisch grote MAAR! — binnen dit gebeuren zijn wij schijnbaar wel hier in dit lichaam en dit lichaam kan schijnbaar van alles beslissen en van alles doen. Binnen Het Gebeuren hebben wij als de schijnbare personages die wij lijken te zijn wel vrije wil en kunnen we wel van alles en nog wat doen dat we schijnbaar willen doen of nodig vinden te doen.

Binnen Het Gebeuren doet alles en iedereen iets in de hoop dat Gebeuren te beïnvloeden, te veranderen of te verbeteren vanuit de situatie waarin zij — die schijnbare personages — zich geloven te bevinden. Dit heeft invloed op hoe wij, als andere schijnbare personages, dit schijnbare Gebeuren ervaren en daar kunnen wij op reageren om er voor te zorgen dat het vanuit onze perceptie bekeken beter wordt voor ons.

Wij kunnen als deze schijnbare personages iets doen — of tenminste iets proberen te doen — om het spel, of de droom, of hoe je het ook wilt noemen, voor onszelf leuker te maken en daarmee voor alles en iedereen om ons heen leuker te maken. Als dit Gebeuren al een doel heeft, of liever gezegd, als we dit Gebeuren al een doel moeten geven, dan moet het dat zijn.

Los van het feit dat er geen verleden is (aangezien er nooit iets is gebeurd en alles alleen maar nu aan het gebeuren is), is er schijnbaar wel een verleden dat door schijnbare personages in dit gebeuren wordt verdraaid en soms zelfs compleet verzonnen. Dit heeft een direct effect op het schijnbare heden waarin wij schijnbaar aan het spelen zijn. Wat wij daar wel of niet mee doen heeft effect op wat er aan het gebeuren is en op de bank zitten herhalen dat we geen vrije wil hebben en niets kunnen doen lijkt mij daarin compleet zinloos en volkomen stupide.

Alles wat schijnbaar ooit is gebeurd, alles wat schijnbaar nu gaande is, en dat waarnaar het schijnbaar toe gaat, is het spel. Dat spel wordt niet door ons noch door iets anders gespeeld maar is dat wat schijnbaar aan het gebeuren is. Uitgaande van het bovenstaande gegeven, is de vraag: welke van de onderstaande drie mogelijkheden kies je?

1. Wil je blijven geloven dat alles wat gebeurt jou werkelijk overkomt en dat je het slachtoffer bent van de omstandigheden, waardoor je alleen vanuit een ‘vlucht of vecht’ modus kunt reageren;
2. Wil je wegzinken in de Advaita hel van ‘ik heb geen vrije wil en kan niets doen’, waardoor schijnbare andere mensen jouw schijnbare leven controleren en sturen — en in veel gevallen verkankeren omdat zij wel geloven dat ze vrije wil hebben en iets kunnen doen;

3. Of zie je in dat je niet werkelijk hier bent, maar wel een schijnbaar inherent onderdeel van Het Gebeuren en beslis je vanuit die positie om mee te doen met het spelen en doe je net alsof je wel vrije wil hebt en wel iets kunt doen.

Mijn ervaring is dat keuze drie de beste “methode” is. Dan kun je namelijk vanuit een redelijk ontastbare positie onderzoeken wat hier schijnbaar waar- en vooral wat niet waar is en kun je er voor zorgen dat je snapt wat er schijnbaar gaande is vanwaaruit je “positief” kunt reageren en iets “positiefs” kunt doen voor jezelf en daarmee voor alles om je heen; je bent dan nuttig voor het schijnbare geheel en het schijnbare gebeuren.

Dit “positieve” dat je kunt doen is vanzelfsprekend volledig onderhevig aan jouw eigen definitie van “positief”, want hier op deze aarde in dit universum als inherent onderdeel van Het Gebeuren heb jij als schijnbaar personage alle vrije wil van die schijnbare wereld.

Voor de Een Cursus in Wonderen cursisten die zich wellicht afvragen of je daarmee niet werkelijkheidswaarde geeft aan iets wat die waarde overduidelijk niet heeft, is het antwoord “nee”. Je geeft geen werkelijkheidswaarde aan iets door middel van de acties die je schijnbaar onderneemt, maar door het geloof in die acties en het geloof dat die acties werkelijk waar zijn in een ware wereld en het geloof dat die acties een effect moeten hebben in die wereld.

MISVERSTAND

Een veel voorkomend misverstand is, in mijn beleving, de aanname dat, als dit alles een Droomstaat is, dus vergelijkbaar met een droom, jijzelf de dromer bent. Met andere woorden, “ik droom deze droom en wanneer ik me bewust word van het feit dat dit een droom is, dan kan ik de droom beïnvloeden en er een leukere of mooiere droom van maken.”

Dat is onzin, dat is het grote misverstand. Er is namelijk alleen maar de actie, de beweging ‘dromen’ en jij, in de vorm van dat lichaam bent een inherent onderdeel van de droom. Je kunt de droom niet veranderen, verfraaien of verbeteren, omdat jij de droom bent, of liever gezegd, jij bent het dromen en je kunt niet iets veranderen aan wat je bent omdat je het bent.

Het idee “Ik droom mijzelf een leukere droom” is compleet onmogelijk om de simpele reden dat jij niet droomt!

Ik herhaal, in de hoop dat hetgeen jij werkelijk bent het oppikt in plaats van hetgeen jij denkt en gelooft te zijn:

Het idee “Ik droom mijzelf een leukere droom”

IS COMPLEET ONMOGELIJK

omdat JIJ NIET DROOMT!

Dit houdt in dat het stupide is om net te doen alsof de droom niet waar is en jezelf wijs te maken dat jij je niet hoeft bezig te

houden met ‘dit leven in de droom’, omdat dit de enige werkelijkheid en realiteit is die jij als lichaam hier nu ooit zal meemaken. Jij zal nooit iets anders meemaken en ervaren als dit hier nu en dit is je enige kans om er het beste van te maken. Niet door te denken dat je anders kunt dromen, maar door daadwerkelijk net te doen alsof dit alles echt waar is... maar dan vanuit de realisatie dat dit niet zo is.

Is dat een paradox? Ja, natuurlijk is dat een paradox. Er is alleen maar paradox. Een droom zonder dromer, een realiteit die niet werkelijk is, een lichaam dat jij niet bent en een jij dat nooit een lichaam zal zijn. Alles is paradox, maar dat neemt niet weg dat het ’t enige is dat je kunt en ooit zult meemaken.

Dit is het en dit is je enige kans om er mee te doen wat je wilt. Maakt het iets uit wat je wilt en of je dat doet? Nee, natuurlijk niet, het is een paradox, weet je nog wel, dat is de grap, maar dat is geen reden om er niet aan mee te doen. *This is your one fucking shot and your one fucking shot only...*

DROMEN & DE DROOMSTAAT

Dit is overduidelijk een onderwerp dat ik hier moet bespreken in plaats van op de weblog In De Zandbak. Terwijl ik het al vele malen gehoord, gelezen en ook gezien heb, werd het me gisteren opeens duidelijk. Waarschijnlijk brak het deze keer volledig door omdat het denken of het denksysteem het niet te pakken kreeg.

De boodschap was duidelijk: er is alleen dromen en er is alleen de Droomstaat en alles wat je doet om wakker te worden in of uit de Droomstaat is dat wat die Droomstaat en dat dromen een werkelijkheidswaarde geeft dat het niet heeft. Door wakker te willen worden en door te proberen wakker te worden versterk je juist het dromen en de Droomstaat en houdt je in stand dat er schijnbaar een ‘jij’ bestaat die wakker kan of moet worden. Het wakker willen worden versterkt alles wat je gelooft dat je wilt verwijderen door wakker te worden.

Het enige wat je hoeft te doen is het dromen zien voor wat het is — te weten, dromen — en de Droomstaat zien voor wat het is — te weten, een Droomstaat — en verder hoef je niets te doen. Alles wat je doet ten opzichte van het dromen en de Droomstaat versterkt juist dat waaruit je denkt te willen of moeten ontwaken.

Dit moest ik hier even kwijt. Op een later tijdstip — indien er hier het gevoel ontstaat dat dit nodig is — zal ik wellicht gaan

proberen te beschrijven hoe dit in zijn werk gaat en waarom het zo overduidelijk is dat we niets hoeven te doen om te ontwaken in of uit de Droomstaat, anders dan zien dat dit dromen is.

DE HANDELING TOT WORDEN

Het idee “er is alleen dat wat is” of “er is alleen wat is” is mijns inziens niet correct — of beter gezegd: we kunnen dat niet voor waar aannemen. In mijn persoonlijke ervaring is er namelijk letterlijk niet iets; waarbij ik ‘iets’ zie als fysiek, tastbaar en vooral aantoonbaar. In mijn optiek is er geen wereld en is er nooit iets gebeurd.

Er is schijnbaar een Droomstaat waarin we schijnbaar bestaan, dat zal ik niet ontkennen, maar dat alles bestaat niet echt en hetgeen waarin de Droomstaat schijnbaar plaatsvindt is niet ‘iets’. We geven het ‘overkoepelende gegeven’ namen als Wat Is, God, Het Alles, Het Ene, Brahman of Bewustzijn (ik vergeet er vast een paar), maar dat is alleen omdat het denksysteem — waarmee de Droomstaat schijnbaar wordt gecreëerd — blijkbaar niet in staat is te accepteren dat er iets gedaan wordt of gebeurt zonder dat er ‘iets’ of een ‘entiteit’ bestaat dat het doet.

Maar, er is niets ‘iets’ of een ‘entiteit’ dat iets doet, sterker nog, er wordt helemaal niets gedaan en het denksysteem is een fictief iets binnen een fictieve situatie, dus in plaats van te zeggen “er is wat is” zouden we beter kunnen zeggen, “er is de handeling tot worden”. Met andere woorden, er vindt een handeling plaats waarmee gesuggereerd wordt dat er iets zal ontstaan, maar er zal en kan nooit iets ontstaan en daardoor kan en zal er nooit iets zijn. Beter gezegd, “er is schijnbaar een

handeling dat moet leiden tot een poging tot worden”, maar dat is wel een beetje lang. Kort gezegd:

**Er is alleen de handeling tot worden,
er ontstaat nooit iets wat is.**

Dit betekent dat er iets — ik noem dit het denksysteem — alleen maar bezig is met een poging om iets te worden of om te bewijzen dat het iets is. Deze poging zal nooit lukken omdat dit een Droomstaat is waarin letterlijk niets waar is, waardoor er nooit iets kan gebeuren en er dus nooit iets is gebeurd.

Als dit gezien wordt, volgt vrijwel automatisch het inzicht dat “ik ben” of “ik besta” niet waar kan zijn en dat dit op zijn best een misplaatste aanname is en op zijn slechts een leugen. Hier is niets mis mee, aangezien de Droomstaat alleen kan bestaan als het dromen voor echt wordt aangenomen en dat is de functie van het denksysteem. Er is dus niets wat iets fout doet, alles gaat precies zoals het moet gebeuren... alleen het idee dat het iets is en dat er iets werkelijk gebeurt of bestaat is ongegrond en mijns inziens niet waar.

Het denksysteem kan dit soort informatie niet verwerken, aangezien het niet gelooft dat het in absolute Waarheid niet iets tastbaars is en in feite niet bestaat. Het denksysteem is niet in staat om te accepteren dat er zoiets als denken kan bestaan zonder fysieke denker. Het denksysteem creëert daarom vanuit

het niets een ‘denker’ die de gedachtes denkt en plaatst die fictieve denker vóór het denken en gelooft vervolgens dat het zelf die fictieve denker is. Voor het denksysteem is dit een noodzakelijke constructie.

Aan en over die fictieve denker wordt gedacht in een tastbare vorm — een lichaam in tijd en ruimte. Zo denkt het denksysteem aan zichzelf als een lichaam in het verleden en als een lichaam in de toekomst; en daarom is het denksysteem vanzelfsprekend een lichaam in het heden. Het denksysteem overtuigt zichzelf er op die manier van dat het daarom dus moet bestaan en daarom dus iets moet zijn.

Het denksysteem noemt die fictieve denker die het gelooft te zijn vervolgens “zelf” waarna er een ik-personage is geboren dat er van overtuigd is dat hij zelf denkt in plaats van dat hij bedacht is. En niet alleen gelooft dit ik-personage dat hij denkt en dat het zijn gedachten zijn, maar hij voelt ook en dat zijn zijn gevoelens, hij ervaart ook en dat zijn zijn ervaringen en letterlijk alles wat er gebeurt wordt door dit ik-personage geclaimd als iets wat hij doet of wat hem overkomt.

Vanaf dat moment draait alles om het ik-personage dat is geconstrueerd vanuit een door het denksysteem bedachte en fictieve denker, puur en alleen omdat dit denksysteem niet in staat is te accepteren dat er van alles gebeurt en gedaan wordt zonder doener. Het denksysteem gelooft vanaf dat moment dat het dit ik-personage is en dit ik-personage gelooft vanaf dat

moment dat hij bestaat en dat hij alles doet en dat alles wat er gebeurt hem overkomt.

Vervolgens bedenkt het denksysteem aan de hand van wat er schijnbaar allemaal gebeurt allerlei verhalen over dat ik-personage en vanaf dat moment ben jij dat ik-personage en geloof jij te zijn wat het denksysteem gelooft dat het is. Geen moment zul je twijfelen over het feit dat je een fysiek personage bent in een fysieke wereld en geen moment zul je twijfelen dat alles wat er gebeurt werkelijk gebeurt en dat jij degene bent die het doet of dat jij degene bent wie het overkomt.

Op zich is hier niets mis mee, het is simpelweg wat er gebeurt tijdens het dromen van de droom. Maar, zoals we het ik-personage in onze nachtelijke dromen kunnen trainen om zich tijdens het dromen te realiseren dat het zich in een droom bevindt — het zogenaamde lucide dromen –, zo kunnen we ons ook trainen om te zien dat hetgeen we ons lichaam noemen niets anders is dan een gefabriceerd bewijsstuk waarmee het denksysteem wil bewijzen dat het bestaat en dat het dromen geen dromen is maar absolute fysieke werkelijkheid.

Wij zijn, als dit ik-personage, als dit lichaam, in staat om te zien dat we onderdeel zijn van het dromen en dat de wereld waarin we lijken te bestaan een Droomstaat is. We kunnen wakker worden in de droom en het enige wat je daarvoor hoeft te doen is spelen met het idee dat dit dromen zou kunnen zijn, dat het leven een Droomstaat is en dat jijzelf een droomkarakter

bent. Speel met het idee dat je misschien niet een mens op aarde bent, en dat alleen levert een zee van informatie op. Wellicht ga je dan zien wat is in plaats van wat niet is, waardoor je kunt gaan zien dat het mechanisme van het denksysteem — zoals hierboven beschreven — wellicht precies is wat er gebeurt en vanaf dat punt gaat de rest vanzelf.

Wakker worden in de droom is te doen als je dat echt wilt. Het is wellicht niet makkelijk en misschien zelfs in eerste instantie niet leuk, maar het is wat mij betreft wel de moeite waard. Of je daarna ook wakker gaat worden of gaat willen worden uit de droom is van latere zorg. Er is een hele grote kans dat je dat niet echt wilt. In principe heb je daar ook geen fuck aan, maar aangezien je niet werkelijk dit droomkarakter bent, heb je daar waarschijnlijk ook niet zo heel veel over te vertellen.

SNIPS' AUTOLYSE

© Frits Spoelstra

Websites:

www.snips.nl

www.autolyse.nl

Weblog:

www.snipsautolyse.wordpress.com